

Kedves Testvérek!

Jézus azt ígéri meg az apostoloknak, hogy a Szentlélek majd eszükbe juttat mindent és föltárja mindannak a szépségét és értékét és értelmét, amiről Jézus beszélt. A Szentlélek közel hozza hozzánk Jézust, hogy ne csak azt értsük meg, amit tanított, hanem hogy fölismerjük és rácsodálkozzunk, hogy ki is Jézus valójában, ez mind a Szentlélek által lesz. Szentlélek Istenről szeretnék szólni, nyilván hálát adva és dicsőítve Őt, rácsodálkozva, és megpróbálva megérteni őt. Mégpedig azért, mert mi keresztények nehezen tudunk beszélni a Szentlélekről, hogyha megkérdezzük tőlünk, hogy mondjunk néhány dolgot a Mennyei Atyáról, mint teremtről tudunk valamit mondani. A második isteni személyről, a Fiúról sokkal többet. Amikor a Szentlélekről kell beszélni, akkor sokakban hamar kifogy a szó. Keveset tudunk beszélni róla.

Ha a Szentlélek megtanít bennünket, és eszünkbe juttat mindent, hogy ki Jézus és mit tanított nekünk. Akkor nagyon izgalmas rácsodálkoznunk, hogy ez fordítva is így van. Hogyha meg akarjuk tudni és ismerni, hogy ki a Szentlélek, Jézuson keresztül fogjuk tudni a legpontosabban. Milyen gyönyörűséges, hogy Jézus miért testesül meg, miért lesz emberré az Isten? Hogy mi pontosan tudhatjuk, és egyre világosabban lássuk Jézuson keresztül, hogy ki az Atya. Jézus nem véletlen mondja, hogy „Én és az Atya egy vagyunk. Fülöp, aki lát engem, látja az Atyát is.” Ezzel az erővel tulajdonképpen Jézus mondhatta volna azt is, hogy „Én és a Szentlélek egy vagyunk. És aki lát engem, látja a Szentlelket. Minél inkább ismersz engem, annál inkább ismered a Szentlelket.”

Jézuson keresztül ismerhetjük meg a Szentlelket, a Szentlelket Jézus tanítása és ismerete által tudjuk mélyebben megismerni. A szentírásból tudjuk, hogy Jézus fogantatásánál ott van a Szentlélek. A nyilvános működés kezdetén, leszáll rá a Szentlélek, mint egy galamb. Föltámad a Szentlélek erejével. Jézus élete során együttműködik a Szentlélekkel. Jézus életében megfigyelhetjük, hogyan is működik a Szentlélek. Tehát Jézus életének ismerete, azon belül is az emberi cselekvése, segíthet bennünket, a Szentlélek megismeréséhez és magunk jobb megértéséhez. Minél inkább törekszünk arra, hogy megismerjük és megértsük az emberi életünket, megismerjük és megértsük önmagunkat, és megismerjük és megértsük Jézust, annál nagyobb az esélyünk, hogy megértsük és fölismerjük és fölfedezzük a Szentlelket életünkben.

Jézus életét elemezve, úgy érez, mint mi, dühös, mint mi, és örül, mint mi, és ujjong, mint mi, és szomorú, mint mi, és fél, mint mi, akár a halálfélelemig, hát nemde, ezzel tudunk mit kezdeni. Megnézzük, hogy Jézus mondjuk, amikor Jézus dühös, akkor ebből milyen cselekvés fakad? Mikor Jézus dühösen végignézi ott a zsinagógában, azért, mert ferde szemmel nézik őt, hogy szombaton a beteget gyógyítja, akkor dühös, és dühös azért, hogy hogyan lehetnek ilyen embertelenek, hívők és vallásos zsidók, és emiatt nagyon dühös, hogy nem értik Istent, a Mennyei Atyát. Dühös, és ebből a haragjából mi következik? Hogy meggyógyítja a beteget. Ilyen az, amikor Jézus dühös.

Amikor Jézus fél, nem akárhogy fél, halálfélelemmel fél. Hát ezt mondhatjuk, hát ilyen velünk is talán már volt, és lesz, és van. Mi kerekedik ki Jézus halálfélelméből? Jézus halálfélelméből, ahogy tusakodik azon, hogy „A getszemáni kertben, de tényleg akkor meg kell halmom? Hát tudom, hogy meg kell, de akkor a szenvedés?” Ebből a halálfélelemből mi kerekedik ki a Szentlélekkel együttműködve? Hogy azt mondja, hogy „De most egyre világosabb az, hogy miért jöttem ide, hogy mennyire fontos nekem az, hogy valahogyan az Atya szándékaival együtt tudjak működni, hogy tulajdonképpen ennyire szeretem én az Atyát.” Hogy a halál félelméből a Mennyei Atya szeretete fakad és az ebből fakadó cselekvés. Akkor megint rácsodálkozhatunk, hogy hogyan van itt a Szentlélek, mit tud az emberben tenni?

Aztán amikor szomorú, sőt, azt mondja a Szentírás, hogy „Mélyen megrendült a lelkem, már attól, hogy mi vár énra.” Amikor Jézus szomorú és mélyen megrendül a lelke, ezt megint ismerhetjük, amikor megrendülünk, az élet ad valamiféle nagy nehézséget, drámaiságot és sorcsapást, hogy mi következik Jézusnál ebből? Hogy mélyen megrendül a lelkem, és azt mondja, hogy „Hát, ha megrendült a lelkem, de akkor ne teljesedjék be az Atyám akarata, hogy ne dicsőüljön meg általam az Isten? Hát mindent akarok, csak ezt nem, hogy nagyon is dicsőüljön meg az Isten. Megrendül a lelkem, és dicsőüljön meg Isten.”

Aztán örül Jézus, sőt, azt mondja a Szentírás, fölujjongott a Szentlélekben. Ebből az örömből aztán mi következik, és mi bomlik ki? Azt mondja, hogy „Atyám, én annyira hálás vagyok neked, hogy a te ismereteket föltártad a kicsinyeknek, az egyszerűeknek, a hétköznapiaknak, bárkinek, hogy nem kell semmiféle, a szó legjobb értelemben semmiféle előképzettség, okosság és tudomány ahhoz, hogy bárki rád tudjon csodálkozni, és veled együtt tudjon működni.” Örülök, mert megismerhetnek téged Atyám.

Látjuk Jézus akarátát, és nagyon is van akarata, azt mondja: „Mennyei Atyám, ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy te.” És erre sokan azt mondják: „Ó, akkor Jézus lemondott az akarataról, hogy érvényesüljön a Mennyei Atya akarata.” Szó sincs róla. Mert pont azt látjuk, hogy Jézus azt mondja: „Én

eljutottam oda, hogy azt akarom, amit az én Mennyei Atyám akar. Hogy átmentem ezen a belső vívódáson, a halálfélelmen és a megrendülésen, és most teljes szívemből azt akarom, amit a Mennyei Atya akar.”

Szentírás mit mond, milyen az, amikor Jézus vágyakozik, együttműködve a Szentlélekkel? Szinte mindig valami olyasmit hallunk, hogy „Annyira vágytam arra, hogy elköltsem veletek együtt ezt a vacsorát. Annyira vágytam, hogy összegyűjtsétek benneteket, mint tyúkanyó a csibéit. Arra vágytam, hogy egyek legyünk egymással, hogy én az Atyával és mi egyek legyünk egymással.” Milyen izgalmas ez, hogy Jézus milyen nagyon tud vágyakozni, és amikor vágyakozik, az valahogy sosem órá vonatkozik, hanem valami egységet szolgál, valami egység után vágyakozik.

Amikor Jézus gondolkodik és beszél, állandóan arra csodálkozhatunk rá, hogy elmond egy gondolatot, és az mennyire nyitott. Meghív bennünket, és miközben egészen egyértelműen tud szólni, vagy mond egy példabeszédet, nem az az élményünk, hogy lezárt valamit. Amikor Jézus beszél, elmond valamit, és az ember rácsodálkozik, „Ez hogy is van?” Hogy amikor Jézus gondolkodik, ez bennünket mindig megindít, hogy mi is gondolkodjunk. Nem lezár, hanem éppen kinyit, és kedvet csinál nekünk a gondolkozáshoz, a tervezéshez. Az összes példabeszéd ilyen.

Nem egyszer ott van a Szentírásban, Jézus leül a templom kapujába, és figyel, hogy az emberek hogyan dobják a perselybe a pénzt. Jézus pontosan figyel, és jól észlel. Jézus lényeglátóan figyel. Amikor Jézus valakire figyel, vagy valamit fölfedez, akkor valahogy abban pont nem csak a részlet van benne. Mert ha mi emberek csak figyelünk, az majdnem mindig arról szól, hogy hát a részletet, vagy úgy finoman éppen valamit kiszúrunk, vagy egy sajátosságot fölfedezünk. Amikor Jézus figyel, a Szentlélekkel karöltve valahogy ez a figyelem mindig lényeglátóvá lesz. Jézus szinte az utolsó figyelmeivel a kereszten egy bűnös emberre, a jobb latorra figyel. És ahogyan ő a kereszten éppen egy nagyon bűnös, halálra ítélt bűnözőre figyel, mondjuk most így, hogy abban a figyelmeiben mennyire benne van ennek a latornak az üdvössége.

Amikor Jézus emlékezik, nem egyszerűen csak eszébe jut valami, hanem tudatosan visszaemlékszik arra, ami Őt a Mennyei Atyával összeköti. Amikor cselekszik, olyan izgalmas ez is, amikor Jézus cselekszik, bármit megtehetne, és sosem így cselekszik; mindig pont csak annyit cselekszik, amennyit érdemes, pont csak annyit csinál, amennyit szükséges. Sosem csinál többet. Amikor Jézus cselekszik, hogyan kezdődik? Jézus pedig megkérdezi: „Mit akarsz, mit csináljak?” És pont annyit csinál, amit ő mond, hogy azt akarom, hogy gyógyíts meg és meggyógyítsa.

Amikor a Szentlélek indít bennünket valamire, az eddigiek tükrében is mondhatjuk, az valahogy mindig váratlan, és mindig valahogy nagyon egyedi. Váratlan és egyedi. Mondjuk, mint például az, amikor a tanítványok a föltámadás után félve kucorognak a zárt ajtók mögött, és hát tudják, hogy mondjuk így, hát nem voltak tökéletesek az előző napokban, és akkor Jézus jön, és rendre ezt mondja: „Békesség nektek!” Szó sincs itt semmiféle korholásról, szidalmazásról és a többiről, hanem ráadásul miről van szó, a mai ünnepről. „Hogy ti azon féltek, mit csinálok majd veletek, meg hogy én majd mit szólok ehhez, én azt szólok ehhez, hogy vegyétek a Szentlelket. Azt mondom ehhez, hogy elküldöm nektek a legnagyobb ajándékot, amit küldhetek nektek a Szentlelket. Ezt mondom nektek.”

Amikor valaki együttműködik a Szentlélekkel, és látjuk, Jézusban ez hogyan van, az valahogy nagyon emberivé tesz bennünket, igazán mélyen, nagyon emberivé. A Szentlélek emberségessé tesz, de közben pedig olyan értelemben is emberivé, hogy követhetővé. Hát mi volt a mai evangéliumban? Például az: „Bocsátsatok meg egymásnak!” Hát képesek vagyunk a megbocsátásra. Ezért tehát a Szentlélek abban segít, hogy kövessük Jézust, még ha messzi is vagyunk mi ő hozzá képest? Még ha méltatlannak is érezzük magunkat. Mégis meg tudjuk tenni azt, amit ő megtett a Szentlélek által, de nélküle nem.

Amikor valaki együttműködik a Szentlélekkel, nagyon is a valóságban lesz. Hát milyen szép az, Akkor a következő, hogy amikor együttműködünk a Szentlélekkel, akkor nagyon a jelenben vagyunk, és a jelenben tudunk lenni, és a jelenből tudunk kiindulni úgy, hogy megvannak a gyökereink és a jövő felé nézünk, de nagyon a jelenben leszünk. Amikor Zakeus fölmászik a fára, és Jézus megy, és a nagy tömeg követi, és mondhatná azt, hogy hát azért ez most egy nagy durranás itt. Észreveszi Zakeust, és emlékeztek Jézus figyelme lényeglátó figyelem. „Zakeus gyere le hamar, mert ma a te házában kell megszállnom!” És ebből megint rengeteg jó következik. Odaadom a vagyonomból ezt, és azt, és megtérés, és... Szóval Jézus nagyon a jelenben tud lenni, nem a múlt, és nem a jövő. Itt van velünk nagyon, mint ahogy a Szentlélek.

Amikor Jézus a Szentlélekben tesz valamit, akkor ez nagyon személyes és elképesztően egyetemes. Mert mondhatjuk azt tényleg, hogy olyan, mint Jézus, senki más nem volt. Hát van Jézusunk, és a Szentlélek együtt maga a rendkívüliség. Közben ez a nagyon személyes és egyedi Jézus mennyire egyetemes tudott lenni, mennyire mindenkihez szólt. Ha meg akarjuk kérdezni magunktól, milyenné is akar tenni a Szentlélek? A Szentlélek kihozza belőlünk az egyéniségünket és közben nagyon egyetemessé tesz bennünket. Amen.